

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 5Co/98/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3116223647
Dátum vydania rozhodnutia: 11. 09. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Mária Vrtochová
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2019:3116223647.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Márie Vrtochovej a sudcov JUDr. Eriky Zajacovej a JUDr. Denisa Vékonyho v spore žalobcu: OTP Banka Slovensko, a.s., so sídlom Bratislava, Štúrova 5, IČO 31 318 916 proti žalovanému V. N., bytom Y., S. G. XXXX/XX, o zaplatenie 32.939,01 Eur s príslušenstvom, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Trenčín zo dňa 26. marca 2019, č.k. 11Csp/140/2016-130, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti vo výroku III. a IV. **p o t v r d z u j e .**

Žalovanému sa náhrada trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie výrokom I. žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi istinu vo výške 32.939,01 Eur, úroky za obdobie do 10.11.2014 vo výške 3.206,29 Eur, poplatok vo výške 1.186,95 Eur, úroky z omeškania za obdobie do 28.11.2016 vo výške 4.600,52 Eur a vo výške 3% ročne zo sumy 32.939,01 Eur od 29.11.2016 do zaplatenia. Výrokom II. žalovanému povolil zaplatiť dlžnú sumu v splátkach vo výške 100,- Eur mesačne splatných v mesiaci jún 2019, júl 2019, august 2019 a vo výške 400,- Eur mesačne, splatných počnúc mesiacom september 2019 až do vyrovnania dlhu, vždy do 25.dňa príslušného kalendárneho mesiaca, pričom omeškanie s plnením jednej splátky má za následok zročnosť celého plnenia. Výrokom III. v ostatnej časti žalobu zamietol a výrokom IV. rozhodol o nároku na náhradu trov konania tak, že žalobca má nárok na náhradu trov konania voči žalovanému v rozsahu 62,60 %.

2. V odôvodnení uviedol, že vykonaným dokazovaním mal za preukázané, že žaloba žalobcu je v prevažnej časti dôvodná. Predmetom sporu je úverová zmluva uzatvorená medzi 29.07.2013 pričom ide o spotrebiteľskú zmluvu podľa § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka. V danom prípade však nejde o zmluvu o spotrebiteľskom úvere v zmysle zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch (v znení účinnom v čase uzatvorenia zmluvy). Uvedené vyplynulo z toho, že vychádzajúc z dojednaných podmienok na strane dodávateľa bola banka a na druhej strane bola fyzická osoba, nekonajúca v rámci predmetu svojho podnikania, teda bolo potrebné ustáliť, že žalobca je dodávateľom, ktorý pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy konal v rámci predmetu svojej podnikateľskej činnosti a žalovaný je fyzickou osobou, ktorý pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekonal v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti. V konaní nebolo sporné, že žalovaný vyčerpal všetky poskytnuté finančné prostriedky, avšak dlžnú sumu neuhradil v plnom rozsahu. Už v priebehu zmluvného vzťahu žalovaný porušil svoje zmluvné povinnosti, prestal uhrádzať jednotlivé splátky riadne a včas, a preto žalobca vyhlásil predčasné splatenie úveru ku dňu 10.11.2014 s tým, že pred zosplatením žalobca upozornil žalovaného na možnosť predčasného zosplatenia. Rovnako tak nebolo sporu o tom, že došlo k dražbe nehnuteľnosti (po neúspešnej dražbe dňa 14.01.2016)

zabezpečujúcej pohľadávku žalobcu s tým, že výťažok dražby bol dňa 27.10.2016 poukázaný žalobcovi celkovo vo výške 46.375,-Eur, pričom výťažok dražby bol použitý na uhradenie poplatkov(nákladov dražby) vo výške 4.010,46 Eur a na zníženie istiny vo výške 42.364,54 Eur, v dôsledku čoho výška istiny pohľadávky predstavuje sumu 32.939,01 Eur(75.600,- Eur - splátky započítané na istinu vo výške 296,45 Eur a výťažok dražby vo výške 42.364,45 Eur). S poukazom na uvedené súd ustálil, že žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi na istine úveru sumu 32.939,01 Eur a sumu vo výške 1.186,95 Eur ako náklady na neúspešnú dražbu vo výške 1.161,95 Eur + 25,- Eur za upomienku, nakoľko dohoda o poplatku za 1. upomienku a doručenie tejto upomienky vyplývajú zo zisteného skutkového stavu. Nakoľko je nesporné, že žalovaný sa dostal do omeškania s plnením peňažného záväzku vzniklo žalobcovi právo i na úrok z omeškania a preto mu súd priznal i úroky z omeškania za obdobie do 28.11.2016 vo výške 4.600,52 Eur a vo výške v súlade so žalobou (3% ročne), ktorá nepresahuje zákonom stanovenú výšku zo sumy 32.939,01 Eur od 29.11.2016 do zaplataenia v zmysle § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka. Pokiaľ ide o námietky žalovaného v tom zmysle, že bol obeťou podvodu, reálne poskytnutý úver nevyužil a veriteľovi by ho mal vrátiť ten komu on finančné prostriedky dal, súd sa s nimi jednak nestotožnil, nakoľko bolo preukázané, že žalovaný sa stal vlastníkom nehnuteľnosti za účelom nadobudnutia ktorej bol úver poskytnutý a najmä ich nepovažoval za právne relevantné. V zmluvnom vzťahu so žalobcom bol žalovaný, ktorý sa zaviazal plniť povinnosti plynúce mu z tohto vzťahu a musel si byť sa vedomý následkov ich neplnenia.

3. Pokiaľ ide o zmluvný úrok z úveru uplatnený žalobou za obdobie do 28.11.2016 vo výške 10.403,86 Eur a následne vo výške 3,89 % ročne zo sumy 32.939,01 Eur od 29.11.2016 do zaplataenia súd mal za to, že žalobca má právo na zmluvný úrok z úveru do dňa zosplataenia úveru ku dňu 10.11.2014. Súd vychádzal z vyčíslenia jeho výšky žalobcom v žalobe a to v kvantifikácii podľa ktorej bol do 10.11.2014 vo výške 3.206,29 Eur, ktorú sumu žalobcovi ako dôvodne uplatnenú i svojim rozhodnutím priznal. V ostatnej časti uplatneného úroku žalobu ako nedôvodnú zamietol. Otázkou priznania úrokov z úveru po splatnosti pohľadávky popri úrokoch z omeškania, či iných sankciách Aplikčná prax súdov sa opakovane zaoberala a dospela k záveru, že dohodnuté úroky z poskytnutých finančných prostriedkov patria veriteľovi len do splatnosti dlhu. Od splatnosti je dlžník v omeškani a musí platiť úroky z omeškania. Zmluvné dojednanie o povinnosti platiť úroky popri úrokoch z omeškania bolo označené za obchádzanie zákonného pravidla, stanoveného v § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka o administratívnom strope úrokov z omeškania. Súd zdôraznil, že je potrebné jasne rozlíšiť zmluvný úrok, čo je vlastne odmena veriteľa za to, že poskytol finančné prostriedky dlžníkovi za určitých podmienok a vo výške, ktoré si dohodli v zmluve a úrok z omeškania, ktorý môže požadovať veriteľ od dlžníka popri plnení dlhu. Predčasné zosplataenie úveru predstavuje jednostranný sankčný právny inštitút, ktorý umožňuje veriteľovi zmenou záväzku požadovať jednorazové, okamžité vrátenie celej požičanej sumy. Rozdiel stavu výhody splátok a stavu jednorazového zosplataenia úveru spočíva v tom, že pri možnosti platenia dlhu v splátkach veriteľ nemá nárok a spotrebiteľ nemá povinnosť vrátiť celú požičanú sumu naraz. Splácanie úveru v splátkach na strane veriteľa vyvoláva stav absencie požičanej sumy istiny, ktorá sa iba postupne vracia a spláca, za čo patrí veriteľovi úrok. Pri predčasnom a mimoriadnom zosplataení úveru vzniká veriteľovi nárok na jednorazové vrátenie požičanej istiny úveru, vrátane úrokov kapitalizovaných ku dňu zosplataenia úveru. Veriteľ teda navodzuje stav, v ktorom má právo získať okamžite späť celú sumu požičaných peňažných prostriedkov, v dôsledku čoho na jeho strane odpadá obmedzenie jeho práva na dispozíciu s istinou úveru. Ak teda nastal stav, kedy spotrebiteľ už nemá právny titul mať peňažné prostriedky u seba a tieto užívať, nie je dôvod na to, aby veriteľ inkasoval úroky, ktoré by mu patrili za stavu oprávnenej držby finančných prostriedkov spotrebiteľom. V opačnom prípade by bol založený krajne nespravodlivý a ústavne nekonformný stav, kde spotrebiteľ by bol vystavený všetkým sankčným mechanizmom vynútenia povinnosti a plnenia a veriteľ by inkasoval úroky zo sumy, ktorú by mu spotrebiteľ na výzvu nevrátil popri úrokoch z omeškania. Jednorazovým zosplataením vzniká spotrebiteľovi povinnosť jednorazovo vrátiť sumu požičaného úveru, navýšenú o kapitalizované úroky ku dňu zosplataenia a počnúc prvým dňom omeškania spotrebiteľa ide o protiprávny stav, založený sankčným jednostranným predčasným zosplataením úveru. Ak by napriek tomu existovala zmluvná úprava, ktorá s protiprávnym stavom stotožňuje aj odplatné nároky, patriace len v právne súladnom stave, je táto zmluvná úprava na škodu spotrebiteľa neprijateľne odchýlna od zákona, čo zmluvnú podmienku robí absolútne neplatnou, nakoľko v protiprávnom stave patria zmluvným stranám len sankcie, medzi ktoré patria i úroky z omeškania. Dohoda o platení úrokov za úver aj po splatnosti spôsobuje, že dohodnuté úroky popri úrokoch z omeškania v skutočnosti neprimerane navyšujú cenu za užívanie finančných prostriedkov za obdobie po dohodnutej alebo predčasne vyvolanej dobe splatnosti a zneisťujú sankčný mechanizmus úrokov z omeškania. Na podporu správnosti tohto názoru súd poukázal

na uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky zo dňa 18.09.2012, sp. zn. IV. ÚS 476/2012-14, na ktoré poukázal i súd prvej inštancie, v zmysle ktorého ústavný súd považuje za ústavne akceptovateľný výklad, podľa ktorého po zosplatnení úveru nastupuje režim platenia úrokov z omeškania a nie úrokov z úveru. Súd je preto názoru, že aj prípadná dohoda, podľa ktorej má spotrebiteľ popri úrokoch z omeškania, prípadne ďalších sankciách platiť po splatnosti pohľadávky aj úroky za poskytnutie úveru do zosplatnenia úveru aj po zosplatnení úveru, spôsobuje značnú nerovnováhu ku škode spotrebiteľa, predstavuje zhoršenie jeho postavenia oproti zákonnému pravidlu, ktoré chráni spotrebiteľa v úverových vzťahoch pred nadmerným navýšením dlhu oproti výške úveru. Keďže niet kogentnej úpravy o úrokoch popri úrokoch z omeškania (zákon reguluje úroky za úver bez časovej úpravy), je takáto dohoda o úrokoch nielen v neprospech spotrebiteľa, ale vyvoláva i hrubú nerovnováhu v neprospech slabšej zmluvnej strany, je preto neprijateľná.

4. Súd súčasne povolil žalovanému splácať priznanú dlžnú sumu v mesačných splátkach tak ako je uvedené vo výroku tohto rozsudku, dospel k záveru, že nie je v možnostiach žalovaného uhradiť priznanú dlžnú sumu jednorazovo, nakoľko by sa tým dostal do ťaživejšej sociálnej situácie, ktorá by mohla ohroziť uspokojovanie jeho základných životných potrieb. Mal za to, že vykonanie plnenia v splátkach nebude mať negatívny dopad na majetkovú sféru žalobcu, nezhorší jeho pomery a vytvorí reálny predpoklad na zaplatenie dlžnej sumy. Súčasne súd určil, že v prípade neuhradenia čo i len jednej splátky riadne a včas, sa stane celý dlh splatným, teda žalovaný porušením svojej platobnej disciplíny stratí súdom priznanú výhodu splátok a bude musieť uhradiť celý, týmto rozsudkom priznaný, dlh naraz. Po vyčíslení žalobou uplatnených zmluvných úrokov a úrokov z omeškania si žalobca ku dňu rozhodnutia súdu uplatnil právo na zaplatenie sumy 54.403,03 Eur (32.9396,01 Eur + 10.403,86 Eur + 4.600,52 Eur + 1.186,95 Eur + úrok vo výške 3,89 % ročne zo sumy 32.939,01 Eur od 29.11.2016 do zaplatenia vo výške 2.976,89 Eur + úrok z omeškania vo výške 3% ročne zo sumy 32.939,01 Eur od 29.11.2016 do zaplatenia vo výške 2.295,80 Eur). Úspešný bol čiastočne a to v sume 44.228,57 Eur (32.9396,01 Eur + 10.403,86 Eur + 4.600,52 Eur + 1.186,95 Eur + úrok z omeškania vo výške 3% ročne zo sumy 32.939,01 Eur od 29.11.2016 do zaplatenia vo výške 2.295,80 Eur) predstavuje 81,30 % úspech v konaní. V časti o zaplatenie 10.174,46 Eur bola žaloba zamietnutá, predstavuje 18,70 % úspech v konaní žalovaného. Súd preto priznal žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 62,60%(81,30 -18,70). O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením.

5. Proti tomuto rozsudku podal včas odvolanie žalobca, a to proti výroku III., ktorým súd žalobu vo zvyšku zamietol a navrhol, aby odvolací súd rozsudok súdu I. inštancie vo výroku III. zmenil tak, že žalovaného zaviazal, aby žalobcovi do 3 dní odo dňa právoplatnosti výroku III. rozsudku zaplatil úroky vo výške 7.197,57 Eur za obdobie do 28.11.2016 a úrok vo výške 3,89 % p.a. zo sumy 32.939,01 Eur od 29.11.2016 do zaplatenia. Namietal, že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Súd prvej inštancie na podporu správnosti svojho názoru poukázal na Uznesenie Ústavného súdu SR zo dňa 18.09.2012, sp. zn. IV. US 476/2012. Podľa názoru žalobcu z tejto právnej vety, ako ani z celého citovaného uznesenia nevyplýva nemožnosť úročenia poskytnutej istiny po vyhlásení predčasnej splatnosti úverovej pohľadávky. Citované uznesenie ÚS SR pojednáva len o tom, že ústavný súd považuje právny názor vyslovený krajským súdom za právne akceptovateľný a zrozumiteľne odôvodnený v dôsledku čoho nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva s odkazom na ustálenú judikatúru ÚS SR, že postup a rozhodnutie súdu, ktoré vychádzajú z aplikácie konkrétnej zákonnej procesnoprávnej úpravy, nemožno hodnotiť ako porušovanie základných práv a slobôd. Názor žalobcu podporuje aj rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 12Co/167/2017 - 94 z 31.05.2018, ktorý sa daným uznesením podrobne zaoberá v odôvodnení svojho rozhodnutia. Tiež poukazuje na skutočnosť, že citované uznesenie ÚS SR rozhodne nie je ustálenou súdnou praxou týkajúcou sa predmetnej problematiky týkajúcej sa uplatnených úrokov po zosplatnení úveru. Žalobca ako banka pri vymáhaní svojich pohľadávok disponuje rozhodnutiami súdov z celej Slovenskej republiky, ktoré priznávajú veriteľovi k predčasne splatnej pohľadávke zmluvné úroky do zaplatenia (popri úrokoch z omeškania) tak, ako to vyplýva z gramatického a aj logického výkladu platných zákonných ustanovení. Ďalej poukázal na § 261, § 497, § 501 ods. 1, § 502, § 503 Obchodného zákonníka a na komentáre k ustanoveniam v ASPI. Povinnosť platiť úrok z poskytnutého úveru (na strane žalovaných 1/, 2/ ako dlžníkov) okrem citovaných ustanovení ObZ vzniká tiež na základe zmluvných dojednaní v zmluve o úvere. Nakoľko Zmluva o úvere vyhlásením predčasnej splatnosti úveru nezanikla (vyhlásenie predčasnej splatnosti úveru a odstúpenie od zmluvy predstavujú rozličné inštitúty, ako sa aj uvádza v zmluve o úvere uzatvorenej medzi žalobcom a žalovanými 1/, 2/) veriteľov nárok voči dlžníkovi na zaplatenie zmluvného úroku tiež nezanikol a trvá až do úplného splatenia istiny pohľadávky (resp. do zániku Zmluvy o úvere). Dohodnutý úrok z ekonomického hľadiska

predstavuje cenu finančných prostriedkov, ktoré veriteľ poskytol dlžníkovi, a ktoré dlžník veriteľovi nevrátil. V súvislosti s vyššie uvedenými skutočnosťami tiež poukázal na judikatúru odvolacích súdov vo vzťahu k uplatňovaniu zmluvných úrokov za dobu po splatnosti úveru, a to na rozsudok Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 4Cob/146/2013 z 24.1.2014 a na rozsudok Krajského súdu Nitra sp.zn. 25Co/140/2013 z 16.10.2013. V súvislosti s úročením úverovej pohľadávky bežnými úrokmi po splatnosti istiny zo strany veriteľa by tiež chcel uviesť, že úročenie spotrebiteľského úveru bežnými úrokmi až do doby vrátenia poskytnutých prostriedkov priamo upravoval aj zákon č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a nepriamo ho predpokladá aj zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch ako lex specialis pre oblasť spotrebiteľských úverov (vo vzťahu k ObZ ako lex generalis). Na základe vyššie uvedených skutočností má za to, že právne posúdenie súdu v tom, že žalobca má nárok na zaplatenie úroku len do doby splatnosti istiny úverovej pohľadávky, predstavuje nesprávne právne posúdenie veci. Zároveň si dovoľuje poukázať na skutočnosť, že rozhodovacia prax prvostupňových súdov je vo vzťahu k rozhodovaniu o úrokoch po vyhlásení predčasnej splatnosti úveru nejednotná, nakoľko žalobca ako banka pri vymáhaní svojich pohľadávok disponuje množstvom súdnych rozhodnutí prvostupňových súdov, ako aj odvolacích súdov z celej Slovenskej republiky, ktoré priznávajú žalobcovi ako veriteľovi k predčasne splatnej pohľadávke zmluvné úroky do zaplatenia (popri úrokoch z omeškania) tak, ako to vyplýva z gramatického a aj logického výkladu platných zákonných ustanovení.

6. Žalovaný sa k odvolaniu písomne nevyjadril.

7. Krajský súd ako odvolací súd preskúmal vec v zmysle ust. § 379 a § 380 ods. 1 CSP, bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 CSP a dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné v napadnutej časti vo výroku III. a v súvisiacom výroku IV. ako vecne správny potvrdiť podľa § 387 ods. 1 CSP, pričom v súlade s ust. § 387 ods. 2 CSP odvolací súd poukazuje na vecne správne odôvodnenie rozhodnutia súdu prvej inštancie, s ktorým sa stotožňuje.

8. Rozsudok súdu prvej inštancie vo výrokoch I. a II. odvolaním napadnutý nebol, a preto zostalo rozhodnutie súdu prvej inštancie v týchto výrokoch právoplatné a rozhodnutím odvolacieho súdu nedotknuté.

9. Odvolací súd preskúmaním veci dospel k záveru, že súd prvej inštancie pri zamietnutí zvyšku žaloby žalobcu vzal do úvahy všetky skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo prednesov účastníkov vyplynuli, neopomenul rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané alebo vyšli počas konania najavo, výsledok hodnotenia dôkazov zodpovedá tomu, čo malo byť zistené spôsobom vyplývajúcim z § 191 CSP. Pri rozhodovaní súd prvej inštancie použil správny právny predpis, správne ho vyložil a na daný skutkový stav ho aj správne aplikoval. Odvolací súd sa preto stotožňuje so skutkovými i právnymi závermi súdu prvej inštancie a z tohto dôvodu si odvolací súd aj osvojil dôvody napadnutého rozhodnutia, v celom rozsahu na ne poukazuje v zmysle § 387 ods. 2 CSP a k odvolacím námietkam žalobcu dodáva nasledovné:

10. Prevažná rozhodovacia prax súdov Slovenskej republiky /pozri napríklad uznesenie Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 15Co/40/2015 zo dňa 28.07.2015, či jeho rozsudok sp. zn. 15Co/871/2014 zo dňa 02.09.2015 alebo rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 6Co/190/2014 zo dňa 30.06.2015 alebo aj rozsudok tunajšieho súdu č.k. 5Co/479/2015-128 zo dňa 10. februára 2016/ sa priklonila k právnemu názoru, že dojednané úroky z úveru patria veriteľovi len za dobu do splatnosti úveru. Po splatnosti úveru patria veriteľovi už len úroky z omeškania, ak je dlžník v omeškaní so splnením svojej povinnosti vrátiť riadne a včas poskytnutý úver. Ako správne poukázal aj súd prvej inštancie, tento právny názor bol odobrený aj uznesením Ústavného súdu Slovenskej republiky č.k. IV. ÚS 476/2012-14 zo dňa 18. septembra 2012, ktorý v zásade vyslovil, že takéto rozhodnutie súdu, ak je riadne odôvodnené, nemožno považovať za svojvoľné alebo zjavne neodôvodnené, resp. za také, ktoré by popieralo zmysel práva na súdnu ochranu.

11. Pre úplnosť odvolací súd poukazuje na závery v tejto otázke, ako ich vo svojom rozsudku sp. zn. 6Co/190/2014 zo dňa 30.06.2015 uviedol Krajský súd v Prešove. Podľa neho úrok predstavuje cenu peňazí v zmysle ceny obetovanej príležitosti veriteľa, ktorý tým, že nemá istinu úveru k dispozícii, nemôže s touto nakladať a produkovať zisk. Absentujúci zisk pokrýva veriteľovi práve úrok splácaný spolu v rámci splátky úveru v režime dojednaného záväzku. Tento stav tzv. výhody splátok je obvyklý a od nepamäti justifikuje nárok dodávateľa na úroky ako cenu dočasne obetovaných peňazí, ktorých

dispozície sa veriteľ zbavuje v záujme získania budúcich úžitkov v podobe kapitalizovanej odplaty získanej za celé obdobie postupného splácania úveru, a teda výhody splátok. Iný stav je však príznačný pre predčasné a mimoriadne zosplatenie úveru, kde veriteľovi vzniká nárok na jednorazové vrátenie požičanej istiny úveru, vrátane úrokov kapitalizovaných ku dňu zosplatenia úveru. V tomto prípade svojím právnym úkonom veriteľ navodzuje stav, v ktorom má právo získať okamžite späť celú sumu požičaných peňažných prostriedkov, v dôsledku čoho na jeho strane odpadá obmedzenie jeho práva na dispozíciu s istinou úveru, a tým obmedzenie obchodovania s peniazmi, ktoré už dlžník nemá právo vrátiť v režime výhody splátok. Ak teda nastal stav, kedy spotrebiteľ už nemá právny titul mať peňažné prostriedky u seba a tieto užívať, niet dôvodu ani na to, aby veriteľ inkasoval úroky, ktoré by mu patrili výhradne za stavu oprávnenej držby prostriedkov spotrebiteľom. V opačnom prípade by bol založený krajne nespravodlivý a ústavne nekomformný stav, kde spotrebiteľ by bol vystavený všetkým sankčným mechanizmom vynútenia povinnosti a plnenia a veriteľ by naďalej pohodlne inkasoval úroky zo sumy, ktorú by mu spotrebiteľ na výzvu nevrátil. De facto by išlo o právny stav, podľa ktorého by sa popreli účinky veriteľom vyvolanej zmeny obsahu záväzku a veriteľ by úroky inkasoval ako keby k zmene záväzku nedošlo, zatiaľ čo však spotrebiteľovi by neboli garantované nijaké práva, ktoré mu plynuli zo zmluvy pred veriteľom vyvolanou zmenou záväzku. Súd takýto stav v žiadnom prípade nemôže pripustiť, lebo by toleroval založenie hrubej nadvlády dodávateľa voči spotrebiteľovi, a to navyše za stavu, že veriteľ si môže nárokovať a môže sa domôcť jednorazového vrátenia peňažných prostriedkov z majetku spotrebiteľa a nemusí trpieť nijaké obmedzenia užívania svojho majetku podľa uzavretej zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Keďže jednorazovým zosplatením vzniká spotrebiteľovi povinnosť jednorazovo vrátiť sumu požičaného úveru, navýšenú o kapitalizované úroky ku dňu zosplatenia a počnúc prvým dňom omeškania spotrebiteľa ide o protiprávny stav založený sankčným jednostranným predčasným zosplatením úveru. S protiprávnym stavom sa prirodzene spájajú výhradne sankcie, keďže spotrebiteľ je v omeškaní s vrátením uvedenej sumy. Naopak s protiprávnym stavom sa nikdy nebudú spájať odplatné plnenia, ktoré sa spájajú len so stavom lege artis, a teda stavom oprávneného držania peňažných prostriedkov podľa podmienok spotrebiteľskej zmluvy.

12. S takýmto právnym názorom sa zhoduje aj tunajší odvolací súd a v tomto zmysle je rozhodnutie súdu prvej inštancie o zamietnutí zvyšnej časti žaloby žalobcu, v ktorej žiadal od žalovaného zaplatenie zmluvných úrokov z úveru za dobu od mimoriadnej splatnosti úveru do zaplatenia úveru, vecne správne.

13. Z týchto dôvodov odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v zamietavom výroku III. a v súvisiacom výroku IV. podľa § 387 ods. 1 a 2 CSP ako vecne správny potvrdil.

14. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 396 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 a § 255 ods. 1 CSP. V odvolacom konaní úspešnému žalovanému odvolací súd nepriznal náhradu trov odvolacieho konania, pretože mu žiadne trovy odvolacieho konania preukázane nevznikli.

15. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom odvolacieho súdu jednohlasne.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancie. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plyní znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolania musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).